

Arrest

nr. 216 231 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor verzoeker, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 oktober 2015 om internationale bescherming. Op 16 februari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Uzbeken te behoren. U bent een 24-jarige soennitische moslim en bent geboren in het dorp Sher Bak (district Qush Tepa, provincie Jawzjan). Hier heeft u gewoond van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan. Omdat u zich niet wilde aansluiten bij de taliban, bent u in hamal 1393 (omgezet naar de westerse kalender maart 2014) beginnen werken bij de Afghan Local Police (ALP), ook wel bekend als arbaki. U dienden voor de manschappen te koken. Drie maanden later kwam Qari Ghani, een talibancommandant, naar uw huis. Hij vroeg uw vader waar u was en zei dat u zich bij de taliban diende te voegen. Uw vader zei dat u in Kabul aan het werk was en dat hij geen contact had met u. Ongeveer 10 à 12 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan ging u naar het districtscentrum van Qush Tepa. Hierop kwam een jongen naar u en gaf u een papiertje waarop een telefoonnummer genoteerd stond. Toen u dit nummer opbelde kreeg u Qari Ghani aan de lijn, hij zei u dat u zich moest aansluiten bij de taliban en dat ze u anders niet in leven zouden laten. U belde uw vader en bracht hem op de hoogte van dit gesprek. Uw vader zei u dat u het land moest verlaten en nooit meer mocht terug keren. Nadien sprak u met een vriend en zijn jullie samen vertrokken uit Afghanistan. U heeft Afghanistan tijdens de zevende maand van 1393 (september/oktober 2014) verlaten. U verbleef gedurende 9 à 10 maanden in Iran en nadien zette u uw reis verder richting Europa. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België. Op 2 oktober 2015 kwam u aan in België en op 7 oktober 2015 diende u een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat de taliban u zullen vermoorden. U verklaart dat uw vader ongeveer 2 à 2,5 maanden na uw vertrek uit Afghanistan overleden is wegens ziekte. U verklaart dat u sinds uw vertrek uit Iran geen contact meer heeft gehad met uw familie.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u tot voor uw vertrek uit Afghanistan in het district Qush Tepa in de provincie Jawzjan heeft gewoond. U verklaarde heel uw

leven in Sher Bak dorp in het district Qush Tepa geleefd te hebben (CGVS p. 9), nochtans was uw kennis over deze regio dermate vaag en beperkt waardoor u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen dat u daar effectief van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan geleefd zou hebben. Vooreerst kan opgemerkt worden dat uw kennis van belangrijke figuren in de regio dermate beperkt is, dat de geloofwaardigheid van uw verblijf in Qush Tepa ernstig ondermijnd wordt. U gevraagd wie de provinciegouverneur van Jawzjan was bij uw vertrek zegt u dat het eerst Baymourad was en dat hij vervangen werd door Aleem Sayee (CGVS p. 18). Aangezien er slechts één persoon provinciegouverneur kon zijn bij uw vertrek en u hier dus geen duidelijk antwoord geeft op de vraag werd dezelfde vraag u nogmaals gesteld. Hierop antwoordde u dat Aleem Sayee de provinciegouverneur was bij uw vertrek (CGVS p. 18). U verklaarde dat u Afghanistan in de zevende maand van het jaar 1393 (september/oktober 2014 omgerekend naar de westerse kalender) heeft verlaten (CGVS p. 7). Uit objectieve informatie blijkt dat de voormalige provinciegouverneur van Jawzjan, Aleem Sayee, eind juni 2013 na protesten van Dostumaanhangers zijn ambt verlaten heeft en naar Kabul is vertrokken waardoor de vicegouverneur tijdelijk de rol van gouverneur op zich heeft genomen (zie toegevoegde landeninformatie 1). Aleem Sayee zou nadien zijn rol van provinciegouverneur van Jawzjan niet meer opgenomen hebben (zie toegevoegde landeninformatie 2). Het is dan ook merkwaardig dat u stelt dat Aleem Sayee de provinciegouverneur van Jawzjan was bij uw vertrek in het najaar van 2014. Gebaseerd op de beschikbare informatie is dit niet mogelijk waardoor u het vermoeden doet ontstaan dat u ofwel vóór uw beweerde vertrek in september/oktober 2014 de provincie Jawzjan reeds verlaten zou hebben ; of ofwel enkele zaken ingestudeerd zou hebben ter voorbereiding van de herkomstvragen omdat u niet uit de regio afkomstig bent. U gevraagd of u gehoord heeft over enige incidenten die Aleem Sayee getroffen hebben zegt u dat u iets hoorde toen u in Iran was, namelijk dat Aleem Sayee enkele geschillen had met Dostum en dat Dostum aanhangers verzamelde om te vragen dat Aleem Sayee afgezet zou worden (CGVS p. 18). U gevraagd of dit incident plaatsvond toen u reeds in Iran was bevestigt u dit (CGVS p. 18-19). Zoals blijkt uit voornoemde objectieve informatie, vonden deze protesten tegen gouverneur Aleem Sayee plaats vóór zijn vertrek naar Kabul, dus vóór eind juni 2013 (zie toegevoegde landeninformatie 1). Uw verklaring dat u in Iran was toen deze protesten plaatsvonden, bevestigt dan ook bovenstaand vermoeden dat u niet tot uw beweerde vertrekkdatum in september/oktober 2014 in Jawzjan verbleven heeft. Hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat u Afghanistan niet eerder heeft verlaten en herhaalt u dat u in Iran over dit voorval heeft gehoord (CGVS p. 19). U gevraagd van wie u dit gehoord heeft zegt u dat “de jongens” erover spraken (CGVS p. 19). U gevraagd of u er niet over gehoord heeft toen u in Afghanistan was zegt u dat u in Afghanistan niets hierover gehoord hebt, wat opmerkelijk is indien u toen in die regio woonde (CGVS p. 19). U geeft geen valabele verklaring die deze vastgestelde tegenstrijdigheid zou kunnen ophelderen.

U gevraagd wie de voorganger van Aleem Sayee was zegt u dat dit Baymourad was (CGVS p. 19). Hieraan voegde u nog toe dat hij een Turkmeen was en u niet zeker bent of “Togunli” ook zijn naam was. Baymourad Qoyunli was echter de opvolger van Aleem Sayee en niet zijn voorganger (zie toegevoegde landeninformatie 2). Hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat hij een Turkmeen was maar dat u zich zijn naam niet herinnert en maakt u melding van een zekere Noor Mohammad Razi (CGVS p. 19). U gevraagd of deze persoon dan de voorganger van Aleem Sayee was zegt u niet zeker te zijn of Baymourad zijn voorganger was of Noor Mohammad Razi (CGVS p. 19). U zegt dat ze dagelijks van plaats wisselden en dat het onmogelijk is om zich dat allemaal te herinneren (CGVS p. 19). Deze verklaring is niet valabel om uw gebrekkige en foutieve kennis in verband met deze lokaal belangrijke personen te verklaren. Roz Mohammad Nur was in 2004 de provinciegouverneur van Jawzjan (zie toegevoegde landeninformatie 2). U gevraagd wie de huidige gouverneur van Jawzjan is zegt u dat u het niet weet maar dat de jongens in het opvangcentrum spraken over een zekere Maulvi Lutfullah van Takhar (CGVS p. 20). U gevraagd of dergelijke zaken het gespreksonderwerp zijn tussen u en de andere jongens in het opvangcentrum, zegt u dat u geen interesse heeft in dergelijke zaken. U gevraagd wat dan de inhoud van het gesprek was waarin de naam van de huidige gouverneur ter sprake kwam zegt u dat er een jongen was van Jawzjan en dat hij u vroeg wie de gouverneur was maar dat u zei dit niet te weten (CGVS p. 20). U geeft met deze verklaringen blijk van het één en ander ingestudeerd te hebben ter voorbereiding van de herkomstvragen tijdens het gehoor op het CGVS. Deze vaststelling wordt versterkt door u onterechte opmerking dat er u irrelevante vragen worden gesteld tijdens het gehoor (CGVS p. 20). De opmerking die u hier maakt doet dan ook blijken dat u zich duidelijk oncomfortabel voelde bij deze vragen, wat bevreemdend is.

U gevraagd wie het veiligheidshoofd van de provincie was bij uw vertrek zegt u dat dit Abdul Aziz Ghairat was (CGVS p. 20). U gevraagd wat u nog meer over hem kan vertellen zegt u dat niets weet en dat u hoorde dat hij Pashtoun was (CGVS p. 20). Het is opmerkelijk dat u aangeeft dat deze persoon het veiligheidshoofd van de provincie was bij uw vertrek. Abdul Aziz Ghairat was immers maar tot begin

2014 het veiligheidshoofd van de provincie en werd opgevolgd door Faqir Mohammad Jowzjani (zie toegevoegde landeninformatie 3). Gelet op uw beweerde vertrek uit Afghanistan in september/oktober 2014 zou Faqir Mohammad Jowzjani het veiligheidshoofd van de provincie geweest moeten zijn bij uw vertrek en niet Abdul Aziz Ghairat. Deze vaststelling versterkt nogmaals bovenstaand vermoeden dat u niet tot uw beweerde vertrekdatum in de provincie Jawzjan verbleven heeft. U gevraagd of u gehoord heeft over Faqir Mohammad Jowzjani zegt u dat hij ook bij de overheid werkt en voegt u de departementen politie, intelligence en security hieraan toe. U zegt ook nog dat u denkt dat hij voor een korte periode ook gouverneur geweest is (CGVS p. 20). U gevraagd welke functie hij had bij uw vertrek zegt u niet te weten welke functie deze persoon had bij uw vertrek en dat u enkel hoorde dat hij voor de overheid werkte (CGVS p. 20). Faqir Mohammad Jowzjani was in 2008 aangesteld als deputy gouverneur van de provincie Jawzjan (zie toegevoegde landeninformatie 2), maar werd echter niet aangesteld als gouverneur van de provincie. Het feit dat u niet kan zeggen dat hij het veiligheidshoofd van de provincie was bij uw vertrek doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verblijf in Jawzjan tot uw beweerde vertrek uit de provincie.

Verder verklaarde u dat Zaher Khan het districtshoofd van Qush Tepa was bij uw vertrek (CGVS p. 23). U gevraagd wie zijn voorganger was zegt u dat dit Aminullah Khan was maar dat bij uw vertrek Zaher Khan districtshoofd was (CGVS p. 23). De naam Zaher Khan kan echter niet bevestigd worden met de beschikbare objectieve informatie. Volgens deze informatie, waarvan een update werd gemaakt in oktober 2017, was Aminullah sinds april 2013 districtshoofd van Qush Tepa en wordt er geen melding gemaakt van Zaher Khan (zie toegevoegde landeninformatie 4+5=update). Daarbovenop zou Aminullah nog steeds districtshoofd van Qush Tepa zijn (zie toegevoegde landeninformatie 6). Gebaseerd op de beschikbare objectieve informatie, waarin nergens melding wordt gemaakt van deze Zaher Khan als districtshoofd van Qush Tepa, dient er besloten te worden dat het weinig geloofwaardig is dat een zekere Zaher Khan districtshoofd van Qush Tepa geweest zou zijn bij uw vertrek. U gevraagd of u over Mohammad Amin gehoord heeft, voorganger van districtshoofd Aminullah (zie toegevoegde landeninformatie 5), zegt u niet gehoord te hebben over deze persoon (CGVS p. 24). Mohammad Amin was sinds 2012 tot de aanstelling van Aminullah, het districtshoofd van Qush Tepa. Het is dan ook merkwaardig dat u het voormalig districtshoofd van uw district niet kent. U gevraagd om enkele talibanleiders uit uw regio op te noemen vermeldt u Maulvi Neymatullah, Qari Ghani en Maulvi Shemsullah (CGVS p. 22). U voegt hieraan toe dat Qari Ghani de leider was van de taliban in Sher Bak. U gevraagd of u Mullah Sher Ahmad Sangari kent, zegt u dat deze persoon niet bestaat en er wel een Sher Khan is bij de arbaki van het dorp Jar Qoudoq (CGVS p. 23). Mullah Sher Ahmad Sangari was nochtans een lokale talibanleider in Qush Tepa (zie toegevoegde landeninformatie 5+7). Ook andere lokale talibancommandanten uit Qush Tepa, zoals Qari Aman, Qari Hikmat, Mullah Taj en Mohibullah Sangaryar kende u niet (CGVS p. 23, zie toegevoegde landeninformatie 8+9+10+11). U verklaarde dat u sinds maart 2014 tewerkgesteld was bij de arbaki (CGVS p. 12). Er mag dan ook van u verwacht worden dat u, als arbaki, wel kennis zou hebben over de lokaal bekende talibancommandanten. Uw beperkte kennis wat de commandanten betreft heeft niet enkel betrekking op de taliban maar ook op de arbaki zelf. U verklaart dat Mohammadullah Khan het hoofd van alle arbaki in Qush Tepa was (CGVS p. 15). De functie van deze persoon als arbaki-commandant in Qush Tepa kan noch bevestigd noch weerlegd worden. U gevraagd of u andere arbaki commandanten kent vernoemt u Nessar Khan, Naqib en Atullah (CGVS p. 16). U gevraagd of u over Mohammad Azim heeft gehoord vraagt u wie hij is en zegt u dat er veel mensen zijn met die naam (CGVS p. 16). U erop gewezen dat het over arbaki gaat en u gevraagd of u een arbaki met deze naam kent zegt u dat u de naam Mohammad Azim niet gehoord heeft (CGVS p. 16). U gevraagd of u een talibanleider kent met deze naam zegt u dat u Mohammad Azim ook niet als talibancommandant kent (CGVS p. 16). Uit objectieve informatie blijkt dat deze Mohammad Azim een lokale talibanleider was die zich in 2012 heeft aangesloten bij het vredesproces in Afghanistan en sindsdien werd aangesteld als een ALP-commandant in Qush Tepa (zie toegevoegde landeninformatie 12). Geconfronteerd met het feit dat Mohammad Azim een bekende commandant was in Qush Tepa zegt u dat u niet over hem gehoord heeft en dat hij geen commandant is (CGVS p. 16). U heeft verklaard deze persoon niet te kennen dus is het vreemd dat u zegt dat hij geen commandant is, hetgeen nochtans wel uit objectieve informatie afgeleid kan worden. U gevraagd of u Haji Ghulam Qadari kent zegt u dat er wel een Ghulam Faruq is maar geen Ghulam Qadari (CGVS p. 16). U gevraagd of u dan nooit over een Haji Ghulam Qadari als arbakicommandant heeft gehoord, zegt u nooit over deze persoon gehoord te hebben (CGVS p. 16). Nochtans was Haji Ghulam Qadari een ALPcommandant, en voormalig talibanleider, uit Sher Bak uw eigen dorp, en was hij actief in uw regio (zie toegevoegde landeninformatie 13). Bovendien blijkt uit deze informatie dat hij in juni 2012 werd doodgeschoten na een aanval in zijn huis in Sher Bak. Het feit dat u niets weet over deze persoon en zelfs nog nooit zijn naam gehoord zou hebben ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verblijf in

Qush Tepa tot uw beweerde vertrek uit de regio en zelfs de geloofwaardigheid van uw functie als lid van de arbaki.

Over Abdul Rashid Dostum kon u wel correct zeggen dat hij leider is van de Junbesh partij en dat hij afkomstig is uit het Khoja Duko district in Jawzjan. U kon ook zeggen dat hij vicepresident is onder de regering van Ashraf Ghani (CGVS p. 17). Abdul Rashid Dostum is een nationaal bekend persoon in Afghanistan waardoor u met deze algemene informatie over Dostum geen bijdrage kan leveren aan de geloofwaardigheid van uw verblijf in Qush Tepa. U gevraagd of u over enige incidenten heeft gehoord die betrekking hebben op Dostum zegt u dat er voor of na het Karzairegime een zelfmoordaanslag was op hem tijdens de gebeden van het offerfeest (CGVS p. 18). Het incident dat u hier aanhaalt dateert echter al van mei 2003 (zie toegevoegde landeninformatie 14) waardoor dit incident niet voldoet om het CGVS te overtuigen van uw verblijf in Qush Tepa tot uw beweerde vertrek uit de regio. Het is merkwaardig dat u enkel dit incident aanhaalt terwijl recent voor uw beweerde vertrek in september/oktober 2014 een incident heeft plaatsgevonden tussen Abdul Rashid Dostum en toenmalig gouverneur Aleem Sayee. Zo zouden de manschappen van Abdul Rashid Dostum het huis van gouverneur Aleem Sayee aangevallen hebben in juni 2013 (zie toegevoegde landeninformatie 15), hetgeen uiteindelijk tot de eerder vermelde protesten tegen gouverneur Aleem Sayee en zijn vertrek uit de regio geleid zou hebben (zie toegevoegde landeninformatie 1). Het feit dat u ook van dit incident niet op de hoogte bent, een incident waardoor de provincie Jawzjan in rep en roer stond, draagt er toe bij dat er geen geloof gehecht wordt aan uw verblijf in Qush Tepa tot uw beweerde vertrek in september/oktober 2014.

Niet enkel dit incident ontbrak in uw kennis van incidenten die recent voor uw vertrek uit de regio hebben plaatsgevonden. Er dient vastgesteld te worden dat ook hier uw kennis ver beneden het verwachte peil ligt. U gevraagd of er recent voor uw vertrek een overstroming heeft plaatsgevonden in de regio waardoor er ook veel schade was in Qush Tepa, zegt u correct dat er tijdens de 2e maand van 1393 (april 2014 omgerekend naar de westerse kalender) een overstroming was (CGVS p. 7). U gevraagd of er ook al ernstige gevolgen waren door hevige sneeuwbuien in de regio zegt u dat er soms tot één meter sneeuw lag en dat de daken van de huizen beschadigd werden hierdoor, maar dat er geen zware gevolgen waren door de sneeuw (CGVS p. 11). U gevraagd wat de ergste vorm van schade was veroorzaakt door hevige sneeuw in Qush Tepa zegt u zich niets te herinneren over slachtoffers in Qush Tepa (CGVS p. 11). Nochtans blijkt dat er in februari 2014 10 mensen en 920 huisdieren in Darz Ab en Qush Tepa districten uit Jawzjan gestorven zijn door hevige sneeuw en koude (zie toegevoegde landeninformatie 16). Het is merkwaardig dat u wel op de hoogte zou zijn van een overstroming die in april 2014 heeft plaatsgevonden maar niet over dit incident dat in februari 2014, en dus enkele maanden eerder, heeft plaatsgevonden. U gevraagd om enkele voorbeelden te geven van incidenten die recent voor uw vertrek uit de regio hebben plaatsgevonden houdt u het bij de vermelding van voornoemde overstroming en de dood van talibanleider Naqibullah in Khanaqa (CGVS p. 21). U kon correct zeggen dat dit laatste incident eind qaus 1392 (december 2013) plaatsvond. U gevraagd om andere incidenten op te noemen zegt u dat er geen andere incidenten waren en dat er gevechten waren die wegens de frequentie waarin ze voorkwamen moeilijk te onthouden zijn (CGVS p. 21). U gevraagd om enkele voorbeelden te geven zegt u dat u het incident over talib Naqibullah al vermeld heeft. U gevraagd om andere voorbeelden te geven zegt u dat er elke nacht in elk dorp gevechten waren maar toch slaagt u er niet om enkele concrete voorbeelden te geven van dergelijke incidenten (CGVS p. 22). U kon enkel vaag zeggen dat er veel gevechten waren, dit is echter niet voldoende. Geconfronteerd met uw verklaring dat u voor uw vertrek uit de regio als arbaki werkte en dus meer incidenten zou moeten kunnen opnoemen, geeft u de onlogische verklaring dat jullie niet over een televisie beschikten om te zien wat er gebeurde (CGVS p. 22). U geconfronteerd met het feit dat u als arbaki vanuit uw persoonlijke ervaring in staat zou moeten zijn om over deze incidenten te vertellen en het ontbreken van een televisie geen aanvaardbaar argument is voor het ontbreken van deze informatie, zegt u dat u uw checkpoint niet kon verlaten als arbaki (CGVS p. 21). Deze verklaring is echter weinig geloofwaardig en ook niet valabel. Indien u zelfs niet in staat zou zijn om uw checkpoint te verlaten kan er verwacht worden dat u toch via uw collega's het één en ander zou vernemen over incidenten die plaatsvonden in de regio. Uit voornoemde objectieve informatie blijkt namelijk dat er vaak incidenten plaatsvonden tussen de ALP en de taliban waarbij leden van beide partijen sneuvelden (zie toegevoegde landeninformatie 8 tot en met 13). Het feit dat u hierover niets kan vertellen tijdens het gehoor op het CGVS ondermijnt niet enkel de geloofwaardigheid van uw verblijf in de regio tot uw beweerde vertrek maar ook uw functie als arbaki wordt hierdoor in twijfel getrokken.

U verklaarde dat u tijdens de presidentsverkiezingen waarbij Ashraf Ghani verkozen werd in Afghanistan was (CGVS p. 18). U gevraagd hoe de veiligheidssituatie in uw regio was tijdens deze verkiezingen verklaart u dat de veiligheidssituatie slecht was en de mensen niet konden stemmen (CGVS p. 18). U

gevraagd of er enige incidenten hebben plaatsgevonden tijdens deze verkiezingen zegt u dat er geen incidenten waren (CGVS p. 18). U gevraagd of de overheid maatregelen heeft genomen om de veiligheid te garanderen zegt u dat de overheid niets kon doen in de dorpen omdat de taliban daar aanwezig zijn (CGVS p. 18). Uit objectieve informatie blijkt dat, in tegendeel tot wat u zegt, de overheid verschillende clearing operations had opgestart om de taliban te verdrijven uit de districten en zo de veiligheid te garanderen tijdens de verkiezingen (zie toegevoegde landeninformatie 8+17). Deze clearing operations zouden dan ook geleid hebben tot verschillende incidenten in de districten, ook in Qush Tepa. Het feit dat u zegt dat er niets gedaan kon worden in de dorpen en dat er ook geen incidenten waren doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verblijf in Qush tepa tot uw beweerde vertrek uit de regio. U verklaart dat er enkel in het districtscentrum van Qush Tepa gestemd kon worden en dat er geen stembureaus waren in uw dorp (CGVS p. 18). Nochtans blijkt uit de lijst met stembureaus dat deze mogelijkheid wel bestond in uw dorp en andere dorpen in Qush Tepa (zie toegevoegde landeninformatie 18). Hiermee geconfronteerd houdt u vol dat er in geen enkel dorp gestemd kon worden omdat de taliban aanwezig waren in de dorpen, nochtans wordt met voornoemde informatie het tegendeel bewezen. In uw dorp zouden de mensen in de Sher Bak school de mogelijkheid hebben gehad om hun stem uit te brengen, het is merkwaardig dat u hiervan niet op de hoogte bent aangezien u verklaard had dat u in deze school lessen gevolgd had (CGVS p. 8).

Ten slotte werd er ook gepeild naar uw algemene en geografische kennis van de regio. U kon uw dorp correct situeren ten opzichte van het districtscentrum van Qush Tepa en enkele dorpen in de omgeving van uw dorp en van het districtscentrum opnoemen maar van verschillende dorpen die u gevraagd werden verklaarde u deze niet te kennen (CGVS p. 4+5). Gevraagd om enkele scholen op te noemen die in het district Qush Tepa gelegen zijn vermeldt u Sher Bak school en zegt u dat er nog een meisjesschool en een middelbare school was (CGVS p. 8). U gevraagd of dit dan de enige scholen waren in het district zegt u dat er veel middelbare scholen zijn maar slaagt u er niet in om de namen te vernoemen. U zegt dat ze enkel "Middle school" worden genoemd. Geconfronteerd met het feit dat er toch andere schoolnamen bekend zijn in het district Qush Tepa (zie toegevoegde landeninformatie 18) zegt u dat er naar Sher Bak gevraagd werd (CGVS p. 8). Deze verklaring is echter niet aannemelijk aangezien er uitdrukkelijk naar het volledige district werd gevraagd. Hiermee geconfronteerd zegt u dat er verschillende scholen zijn en maakt u nog melding van de Khanaqa school. Verder kon u echter geen andere scholen opnoemen (CGVS p. 8-9). U kon correct zeggen welke provincies Jawzjan omringen en welke districten er nog rond Qush Tepa liggen (CGVS p. 20). Gepeild naar lokale radiozenders kon u dan weer enkel National radio en tv en radio Ayeena opnoemen (CGVS p. 23). U zegt dat radio Ayeena tot Dostum behoort en dat u het daardoor kent. U slaagde er niet in om andere lokale radiozenders te noemen terwijl de provincie Jawzjan over een uitgebreid radionetwerk beschikt (zie toegevoegde landeninformatie 19). De verklaring dat u niet naar de radio luisterde is niet afdoende om opheldering te bieden voor uw beperkte kennis. U zou van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in Qush Tepa geleefd hebben (CGVS p. 5). Er mag dan ook van u verwacht worden dat uw kennis in verband met deze radiozenders breder zou zijn. In ieder geval kan uw algemene en geografische kennis het CGVS niet overtuigen van uw verblijf in Qush Tepa tot uw beweerde vertrek uit de regio in het najaar van 2014. Uit uw verklaringen kan hoogstens afgeleid worden dat u ooit in Qush Tepa geweest bent of daar misschien ooit verbleven heeft, maar in ieder geval niet tot uw beweerde vertrekkdatum.

Het CGVS is tot de vaststelling gekomen dat u op uw openbaar Facebook-profiel, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, Shiberghan (het provinciecentrum van Jawzjan) heeft aangegeven als uw regio van herkomst. Een verblijf in Shiberghan zou een eventuele verklaring kunnen bieden voor uw beperkte kennis in verband met het district Qush Tepa. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat een verblijf in Shiberghan daarentegen geen verklaring kan bieden voor uw eveneens beperkte kennis over de lokaal bekende figuren uit de provincie en incidenten die in de provincie hebben plaatsgevonden. Uit dit alles is het CGVS tot de conclusie gekomen dat u niet in Qush Tepa en vermoedelijk zelfs niet in de provincie Jawzjan heeft verbleven tot uw beweerde vertrek uit Afghanistan in september/ oktober 2014.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qush Tepa gelegen in de provincie Jawzjan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Qush Tepa heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te

nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 30 augustus 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk (CGVS p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Naast het feit dat er geen geloof gehecht wordt aan uw verblijf in Qush Tepa zijn de asielmotieven die u aanhaalt ook niet geloofwaardig. Uw verklaringen bevatten dermate veel vaagheden en onwaarschijnlijkheden dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas. U verklaart dat 3 maanden nadat u gestart was bij de arbaki Qari Ghani naar uw huis is gegaan en dat hij aan uw vader heeft gevraagd waar u was en gezegd heeft dat u zich bij de taliban zou moeten voegen (CGVS p. 24). Uw vader zou gezegd hebben dat u in Kabul aan het werk was waarop Qari Ghani niets zei en vertrok (CGVS p. 25). U gevraagd of de taliban vóór uw job bij de arbaki ooit naar uw huis zijn gekomen

zegt u plots dat ze 2 keer gekomen zijn voordat u bij de arbaki bent begonnen maar dat uw vader telkens zei dat u niet thuis was (CGVS p. 24). Het is opmerkelijk dat u deze eerdere "bezoeken" van de taliban niet heeft vermeld tijdens het spontaan uitzetten van uw asielaas op het CGVS, noch tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U gevraagd wanneer het eerste bezoek van de taliban plaatsvond zegt u dat ze 1 maand voor de dood van eerder vernoemde talibanleider Naqibullah gekomen zijn (CGVS p. 24). Naqibullah stierf in december 2013 (zie toegevoegde landeninformatie 20). Dit beweerde eerste bezoek van de taliban zou dan in november 2013 plaatsgevonden hebben. Hierbij zouden de taliban tegen uw vader gezegd hebben dat u met hen moest samenwerken (CGVS p. 24). Het tweede bezoek van de taliban zou 2 weken later gevolgd zijn (CGVS p. 24). U gevraagd of er gedurende die 2 weken iets gebeurd is zegt u dat er niets gebeurd is (CGVS p. 25). U zegt dat uw vader toen gezegd heeft dat hij hun bericht niet had doorgegeven omdat hij het vergeten was waarop de taliban zeiden dat dit de laatste waarschuwing was en ze u de volgende keer onder dwang zouden meenemen (CGVS p. 25). U verklaart ongeveer 3,5 maanden na dit bezoek bij de arbaki begonnen te zijn (CGVS p. 25). U verklaart dat ongeveer 3 maanden nadat u was gestart bij de arbaki Qari Ghani naar uw huis is gekomen (CGVS p. 24). U gevraagd of er gedurende die periode van ruim 6 maanden (3,5 maanden tussen het tweede bezoek en uw start bij de arbaki en nog eens 3 maanden tot het bezoek van Qari Ghani) iets gebeurd is zegt u dat er niets gebeurd is (CGVS p. 25). Het is weinig geloofwaardig dat de taliban naar uw huis zouden komen en zeggen dat dit een laatste waarschuwing is voor u en dat u de volgende keer onder dwang zal worden meegenomen maar dat ze dan gedurende een periode van 6 maanden geen actie ondernemen. U zegt dat u thuis was en het huis niet verliet (CGVS p. 25), dit kan echter niet verklaren om welke redenen de taliban die achter u zouden aanzitten gedurende 6 maanden niets zouden doen, zelfs niet tot uw huis zouden komen. Bovendien is het opmerkelijk dat de taliban dreigen u onder dwang te zullen meenemen maar dat ze bij een derde bezoek opnieuw vragen hen te vervoegen zonder enige melding te maken van bedreigingen. U verklaart namelijk dat uw vader zei dat u in Kabul aan het werk was en dat Qari Ghani hierop niets zei en enkel "ok, we zullen later wel zien" zei (CGVS p. 25).

U verklaart dat ongeveer 12 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan een jongen in het districtscentrum u een papiertje gaf met een telefoonnummer op (CGVS p. 24). U gevraagd of er tussen het bezoek van Qari Ghani en de dag dat u dit papiertje ontving van deze jongen iets gebeurd is zegt u dat er niets gebeurd is (CGVS p. 25). U verklaart dat u het nummer opbelde en Qari Ghani aan de lijn kreeg waarop hij u zei dat u zich moest aansluiten bij de taliban en dat u anders vermoord zou worden (CGVS p. 24). Twaalf dagen nadien zou u Qush Tepa verlaten hebben (CGVS p. 26). U verklaart dat er gedurende deze periode van 12 dagen ook niets gebeurd is (CGVS p. 26). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de taliban achter u zouden aanzitten met het doel dat u zich zou aansluiten bij de taliban maar dat ze over een periode van ongeveer 11 maanden, te rekenen vanaf het eerste bezoek van de taliban rond november 2013 tot uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan in de zevende maand van 1393 (september/oktober 2014), het enkel zouden gehouden hebben bij 3 bezoeken aan uw huis en één telefoongesprek. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de taliban wel wisten waar u was. Zo zou u namelijk in het districtscentrum van Qush Tepa een papiertje van een jongen ontvangen hebben waarop het nummer van de talibanleider stond (CGVS p. 24). Hiermee geconfronteerd bevestigt u deze vaststelling en zegt u dat de taliban overal hun spionnen hebben (CGVS p. 26). U geconfronteerd met het feit dat de taliban bij het tweede bezoek aan uw huis gezegd zouden hebben u de volgende keer onder dwang mee te zullen nemen, maar dat ze dit toch nagelaten hebben zegt u dat Qari Ghani toen niet wist dat u bij de arbaki zat en dat uw vader had gezegd dat u in Kabul aan het werk was (CGVS p. 26-27). U erop gewezen dat het over het tweede bezoek gaat zegt u dat uw vader zei dat u in de bazaar was (CGVS p. 27). Geconfronteerd met het feit dat deze verklaring er niet toe doet en dat die jongen naar u kwam en dus de taliban wel wisten waar u was maar ondanks hun bedreigingen het nalieten om u toen mee te nemen zegt u dat u dat de taliban niet naar het districtscentrum kunnen komen en dat een spion het papiertje aan de jongen gaf (CGVS p. 27). U gevraagd of de taliban hun spionnen niet konden inzetten om u mee te nemen zegt u dat het voor de taliban onmogelijk is om u vanuit het districtscentrum mee te nemen omdat daar politie aanwezig is (CGVS p. 27). Met deze verklaring geeft u echter blijk dat u geen risico zou lopen in het districtscentrum. Hiermee geconfronteerd geeft u geen valabele verklaring en zegt u enkel dat de taliban het districtscentrum ooit zouden kunnen aanvallen (CGVS p. 27). Gelet op deze vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban.

U gevraagd of er na uw vertrek uit Afghanistan iets gebeurd is zegt u dat de taliban 1 maand nadat u in Iran was naar uw huis zijn gegaan en nogmaals naar u gevraagd zouden hebben met de eis de arbaki te verlaten en hen te vervoegen (CGVS p. 27). In het begin van het gehoor op het CGVS werd er u gevraagd waarover u sprak toen u contact had met uw familie en of uw familie u iets specifiek verteld

heeft. Hier vermeldde u enkel dat u naar een zekere talib Mullah Neymatullah vroeg om te weten of hij zich had aangesloten bij het vredesproces (CGVS p. 10). Het is dan ook opmerkelijk dat u op dat moment geen melding maakt van personen die naar u gevraagd zouden hebben. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u zich niet alles kan herinneren (CGVS p. 27). Deze verklaring is echter niet valabel, er mag van u verwacht worden dat u verdere vervolging na uw vertrek uit Afghanistan wel zou vermelden indien uw familie hierover gesproken had. Het feit dat u dit heeft nagelaten ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Bovendien is het opmerkelijk dat u dit, wat betrekking heeft op uw persoonlijke problemen, zich niet zou herinneren maar wel uw gesprek in verband met deze talib Neymatullah zou herinneren.

Ten slotte kan wat dit betreft nog opgemerkt worden dat uit objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt omdat ze over voldoende vrijwilligers beschikken waarop ze zich kunnen beroepen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). De taliban worden in veel regio's als de overwinnende partij beschouwd en hebben veel vrijwillige strijders ter beschikking zodat ze niet onder dwang hoeven te rekruteren. In andere regio's is er meer nood aan bijkomende strijders, maar ook daar is het gebruik van gedwongen rekrutering uitzonderlijk. De taliban verkiezen zelf te strijden en vragen enkel in geval van een ernstig tekort aan strijders aan lokale leiders om strijders te voorzien. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van een eventuele vrees die u zou hebben dat de taliban u onder dwang zouden hebben willen rekruteren.

Daarnaast kan er opgemerkt worden dat u er niet in geslaagd bent om het CGVS te overtuigen van uw job als arbaki. U was dermate vaag in uw verklaringen dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaring dat u sinds maart 2014 tot uw vertrek uit Afghanistan bij de arbaki in Qush Tepa gewerkt zou hebben. U gevraagd welke functie u had bij de arbaki zegt u dat u kok was en ook instond voor het tuinierswerk (CGVS p. 14). U gevraagd of u andere verantwoordelijkheden had zegt u dat u geen andere verantwoordelijkheden had maar dat u ook moest deelnemen aan gevechten die plaatsvonden (CGVS p. 14). U gevraagd om voorbeelden te geven van incidenten waarbij u betrokken was, zegt u dan weer nooit aan gevechten te hebben deelgenomen en dat uw collega's wel de checkpoint verlieten om te gaan vechten (CGVS p. 14). U gevraagd om welke redenen u niet mee moest vechten met hen zegt u dan weer dat niet al het personeel deelnam aan de gevechten die ontstonden en dat u kok was en moest koken voor hen (CGVS p. 14). Zoals eerder vermeld, kon u geen voorbeelden geven van incidenten die hadden plaatsgevonden, noch kon u anekdotes vertellen van gevechten waaraan uw collega's deelgenomen zouden hebben (CGVS p. 21-22). Ook uw kennis omtrent lokaal bekende arbaki-commandanten was beperkt (zie supra). Daarenboven gaf u tegenstrijdige verklaringen in verband met Ewaz Khan, de commandant van de arbaki-groep tot welke u behoorde. U verklaarde op het CGVS dat Ewaz Khan uw commandant was tot uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 15). Tijdens het interview bij DVZ had u verklaard dat uw commandant Ewaz Khan 12 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan samen met zijn gezin vermoord werd door de taliban (zie Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS maakt u nergens melding van dit incident dat uw commandant getroffen zou hebben. Hiermee geconfronteerd ontkent u uw verklaring bij DVZ en zegt u dat u gezegd had dat uw commandant bedreigd werd dat zijn familie vermoord zou worden indien hij niet zou samenwerken met de taliban (CGVS p. 26). Het louter ontkennen en aanpassen van uw verklaring doet echter geen afbreuk aan deze tegenstrijdigheid. U had bij DVZ ook verklaard dat 5 dagen na deze moord op uw commandant een jongen naar u kwam op het werk (zie Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Hiermee geconfronteerd ontkent u opnieuw uw verklaring bij DVZ en zegt u dat u in het districtscentrum van Qush Tepa was toen die jongen naar u kwam (CGVS p. 26). U gevraagd hoe het dan komt dat er in het verslag van het interview bij DVZ iets anders genoteerd staat zegt u dat dat niet mogelijk is en herhaalt u dat u gezegd had in het districtscentrum van Qush Tepa te zijn toen die jongen naar u kwam (CGVS p. 26). Deze verklaring is echter niet afdoende om voornoemde tegenstrijdigheid op te helderen.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dient er ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U brengt geen documenten aan die bovenstaande appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de “*beginnselen van behoorlijk bestuur*” en van het “*verbod van willekeur*”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996).

De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 en 52 VW omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming.

Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk.

De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.

Onjuiste verklaringen leiden niet noodzakelijk tot ongegrondheid (Zie H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de Réfugié, HCR, Genève, 1992, nr. 199, p. 52).

In casu dient vastgesteld dat het asielrelaas van verzoeker ten zeerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden.

Bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet (RVS, nr. 78.536, 04.02.1999). In casu is dit duidelijk het geval niet.

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999).

In casu is geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat CGVS zich beperkt heeft tot de eenvoudige stellingname dat verzoeker geen of onvoldoende elementen heeft aangehaald die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer specifiek is het zo dat in de bestreden beslissing door het CGVS werd geponeerd “Er werd immers vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan”.

Dat anderzijds evenwel in de bestreden beslissing en in het administratief dossier wordt verwezen naar het openbaar Facebook-profiel van verzoeker waarin vermeld staat dat hij afkomstig is van “Siberghan (het provinciecentrum van Jawzjan)”.

Deze informatie in het administratief dossier toont duidelijk aan dat verzoeker wél afkomstig is van Afghanistan en alle tegenstrijdige beweringen van CGVS niet correct zijn.

Verzoeker is formeel dat hij wel degelijk afkomstig is van “Siberghan” en hij daar ook steeds heeft verbleven tot aan zijn vertrek uit het land naar Iran.

Hij heeft zich ten onrechte laten misleiden door bepaalde mensen in zijn centrum om een verkeerd asielrelaas uiteen te zetten en heeft zich laten aanpraten dat mensen uit bepaalde regio's zeker asiel krijgen, zoals uit de regio Qush Tepa, terwijl dit uit andere regio's veel minder of niet het geval is.

De werkelijkheid bestaat erin dat verzoeker vanaf 1392 jaar tewerkgesteld was op het kasteel van Generaal "ABDU RASHID DOSTUM" en dit tot de 7de maand van 1393 jaar, dus volgens Westerse kalender september/oktober 2014.

Hij heeft dit niet verteld omdat derden hem andere zaken hadden wijsgemaakt, maar het is duidelijk dat indien verzoeker de waarheid had verteld hij zekerlijk de status van politiek vluchteling zou hebben bekomen.

Generaal "ABDU RASHID DOSTUM" betreft de rechterhand van de president van AFGHANISTAN en hij is een zeer belangrijk doelwit van de TALIBAN.

Verzoeker werkte op diens kasteel en dit telkens voor twee à drie maanden dat hij diende te blijven, vervolgens mocht hij het kasteel voor korte tijd verlaten waarna hij dan terugkeerde naar het kasteel.

Generaal "ABDU RASHID DOSTUM" is ondertussen in Turkije ondergedoken, doch was in AFGHANISTAN aanwezig in de periode dat verzoeker voor hem werkte. Toen de Taliban evenwel oprukten en steeds dichter en dichter kwamen in de streek van het kasteel van deze Generaal heeft verzoeker op een bepaald ogenblik schrik gekregen en is hij de regio ontvlucht om zijn leven te redden.

Moest hij in handen van de Taliban gevallen zijn en zij wisten dat hij gewerkt heeft voor Generaal "ABDU RASHID DOSTUM", dan zou hij zeker gedood geweest zijn.

Verzoeker beschikt over foto's van diens werk bij voormelde Generaal die hij tot op heden nog niet heeft getoond, maar die hij wil tonen aan CGVS teneinde te vermijden dat hij wordt teruggestuurd en gedood.

Dat verzoeker wel degelijk aannemelijk maakt dat hij van Afghanistan afkomstig is en de bestreden beslissing om die reden dient vernietigd te worden, desgevallend de zaak dient teruggestuurd te worden naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Dat verzoeker als asielzoeker gehouden is diens asielrelaas correct te vertellen, doch verzoeker dermate angstig was dat hij ten onrechte een ander verhaal heeft verteld, waarbij dient vastgesteld dat verzoeker op basis van het eigen correct asielverhaal wél degelijk in aanmerking komt voor erkenning als politiek vluchteling.

In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er wél degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, en waarbij diens eerste asielaanvraag niet zomaar kan verworpen worden zonder grondig onderzoek van alle aangehaalde elementen.

Dat in de bestreden beslissing weliswaar een onderzoek werd verricht betreffende het aangehaalde verblijf van verzoeker in QUSH TEPA, doch anderzijds werd geargumenteed op basis van diens facebook-profiel dat hij wellicht afkomstig was van SIBERGHIN, doch anderzijds geenszins enig onderzoek werd gedaan betreffende zijn verblijf en afkomst van deze regio in Afghanistan.

Het is een essentieel gegeven dat een eerste asielaanvraag grondig wordt onderzocht en er kan geenszins enige afwijzing van de eerste asielaanvraag van verzoeker aan de orde zijn zonder diens asielrelaas grondig en allesomvattend onderzoek.

Er wordt dan ook gevraagd de zaak terug te willen sturen naar de CGVS voor een bijkomend onderzoek.

Dat er enkel een correcte beslissing kan worden genomen betreffende de asielaanvraag wanneer alle relevante elementen afdoende zijn onderzocht geworden, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat er gezien de vaststelling dat niet alle relevante elementen in het dossier afdoende zijn onderzocht, minstens verzoeker hiermee niet geconfronteerd is geworden en zodoende ook zijn verhaal niet kon doen, verzocht wordt hetzij de bestreden beslissing te vernietigen zoniet alleszins ook dit belangrijk aspect te laten/doen onderzoeken door de zaak terug te sturen naar het CGVS.

In casu is er manifeste schending aan de orde van art. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen inzichten de aanvraag van verzoeker te weigeren, in die zin dat de vaststellingen van Facebook enkel in het nadeel van verzoeker worden aangenomen, doch anderzijds verzoeker niet de mogelijkheid zou hebben hiermee geconfronteerd te worden en ook de positieve elementen, met name een waarheidsgetrouw asielaanvraag naar voor te brengen.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “beginselen van behoorlijk bestuur”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen zagezegd ten nadele van verzoeker, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoeker.

Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en eenzijdige interpretaties van bepaalde feiten.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

“Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu’une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

In AFGHANISTAN komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen;

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoeker is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en diens leven ten zeerste in gevaar.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, gaat bewijzen.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100 % zeker van is dat er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland of enig ander element.

Dat in casu werd vastgesteld dat verzoeker op zijn openbaar facebook profiel zelf stelde dat hij afkomstig was van SHIBERGHAN doch er nooit enig onderzoek die naam waardig naar deze afkomst en dit verblijf is gebeurd, waardoor er ook nooit een beoordeling dienaangaande is gebeurd op basis van deze gegevens.”

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “*fair play-beginsel*”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdeling de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins in concreto gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel afdoend onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit AFGHANISTAN die er geenszins op verbeterd is, en dit geldt voor alle personen afkomstig uit AFGHANISTAN, niet beperkt tot enkele gebieden, maar het hele grondgebied.

Minstens is het zo dat deze situatie in AFGHANISTAN in concreto diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvraag en het verzoek tot toekenning subsidiaire beschermingsstatus aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar manifeste schending van het art. 3 EVRM dreigt, en waarbij de wanpraktijken veelal uitgaan van de overheid.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, is het niet noodzakelijk dat de persoon aantoont dat deze specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit AFGHANISTAN kunnen niet ernstig in vraag gesteld worden.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn en zo ondermeer de verklaringen van verzoeker inzake de recente problemen in het land van herkomst én de gegevens die werden aangetroffen op diens openbaar facebook-profiel.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van art. 48/3 doch tevens er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan.

Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie van verzoeker onderzocht en in ogenschouw is genomen om een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan.

Dat bij uitvoering van de bestreden beslissing er een zeer ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ontstaan;

Dat om deze reden ook de schorsing wordt gevraagd van de hier bestreden beslissing.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat verzoeker in het eerste en het tweede middel de schending aanvoert van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat hij nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden zodat dit onderdeel van het eerste en het tweede middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan en hij meer bepaald niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot voor zijn vertrek uit Afghanistan in het district Qush Tepa in de provincie Jawzjan heeft gewoond, zodat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, en omdat (B) de asielmotieven die hij aanhaalt ook niet geloofwaardig zijn, nu (i) zijn verklaringen dermate veel vaagheden en onwaarschijnlijkheden bevatten dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen geloof kan hechten aan zijn asielrelaas, (ii) hij in het begin van het gehoor op het CGVS geen melding maakte van personen die naar hem gevraagd zouden hebben en (iii) uit objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Hoewel verzoeker in het eerste middel stelt dat zijn asielaas *“ten zeerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden”*, geeft hij verder in dit middel toe dat hij afkomstig is van Siberghan, waar hij steeds verbleven zou hebben tot aan zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij zich ten onrechte heeft *“laten misleiden door bepaalde mensen in zijn centrum om een verkeerd asielaas uiteen te zetten”* en dat hij zich heeft *“laten aanpraten dat mensen uit bepaalde regio’s zeker asielaas krijgen, zoals uit de regio Qush Tepa, terwijl dit uit andere regio’s veel minder of niet het geval is”*. Verzoeker beweert dat hij in werkelijkheid tewerkgesteld was op het kasteel van generaal Abdu Rashid Dostum tot september/oktober 2014 en dat hij dit niet verteld heeft *“omdat derden hem andere zaken hadden wijsgemaakt”*. Hij licht toe dat generaal Abdu Rashid Dostum de rechterhand van de president van Afghanistan is en dus een zeer belangrijk doelwit vormt van de taliban. Hij stelt dat deze generaal ondertussen in Turkije is ondergedoken en dat indien de taliban weet dat hij voor deze generaal gewerkt heeft en hij in hun handen zou vallen, hij zeker gedood zou worden. Voorts stelt verzoeker in het eerste middel over foto’s te beschikken die zijn werk bij deze generaal aantonen en dat hij deze aan het CGVS wil tonen.

Uit dit betoog blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht geen geloof heeft gehecht aan de door verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS aangehaalde vervolgingsfeiten. Voorts beperkt verzoeker zich wat betreft zijn nieuwe, in het verzoekschrift toegelichte asielaas tot het plegen van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dat verzoeker afkomstig zou zijn van Siberghan, dat gelegen is in de provincie Jawzjan, wordt bovendien ontcracht door de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake zijn beperkte kennis over de lokaal bekende figuren uit de provincie Jawzjan en over de incidenten die er in de provincie Jawzjan hebben plaatsgevonden. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door verzoeker niet weerlegd. Verzoeker kan in het tweede middel dan ook niet dienstig voorhouden dat er nooit enig onderzoek die naam waardig is gebeurd naar zijn afkomst van en verblijf in Siberghan, en dit nog daargelaten de vraag of dit, gezien zijn verklaringen dat hij afkomstig was van het dorp Qush Tepa, diende te gebeuren. Hieraan kan worden toegevoegd dat ingevolge artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet de verzoeker om internationale bescherming alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk dient aan te brengen, wat *in casu* onmiskenbaar niet gebeurd is.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, zo verzoeker daadwerkelijk over foto’s zou beschikken die zijn herkomst uit Siberghan kunnen aantonen, niets hem belet om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen en deze daarbij aan de bevoegde asielaasdiensten over te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielaasmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgelaten vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit de provincie Jawzjan, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire

beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Het beginsel van de fair-play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356; RvS 30 juni 2009, nr. 194.978 en RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoeker toont evenwel niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de commissaris-generaal, zodat een schending van het beginsel van de fair-play niet kan worden aangenomen. Evenmin toont verzoeker willekeur aan in hoofde van de commissaris-generaal.

2.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN